

H.C. Andersens Bedste Eventyr

Af

Hans Christian Andersen

*Den lille havfrue – Den grimme ælling – Snedronningen –
Den lille pige med svovlstikkerne...*

Indholdsfortegnelse

Den lille pige med svovlstikkerne.....	4
Snedronningen	9
<i>Første historie Der handler om spejlet og stumperne .....</i>	<i>9</i>
<i>Anden historie En lille dreng og en lille pige .....</i>	<i>12</i>
<i>Tredje historie Blomsterhaven hos konen, der kunne trolde .....</i>	<i>20</i>
<i>Fjerde historie Prins og prinsesse .....</i>	<i>30</i>
<i>Femte historie Den lille røverpige .....</i>	<i>38</i>
<i>Sjette historie Lappekonen og finnekonen .....</i>	<i>44</i>
<i>Syvende historie Hvad der skete i Snedronningens slot, og hvad der siden skete .....</i>	<i>48</i>
Den grimme ælling	54
Den standhaftige tinsoldat.....	69
Kejserens nye klæder	76
Den lille havfrue	84
Prinsessen på ærten	117

Den lille pige med svovlstikkerne

Det var så frygteligt koldt. Det sneede, og det begyndte at blive mørkt; det var årets sidste aften, nytårsaften. I denne kulde og dette mørke gik en lille, fattig pige gennem gaderne med bart hoved og bare fødder. Hun havde ganske vist haft tøfler på, da hun gik hjemmefra,

men hvad hjælp det? Det var meget store tøfler, som hendes mor tidligere havde brugt, så store var de. Den lille pige mistede dem, da hun skyndte sig over gaden, mens to vogne fór forbi i stor fart. Den ene tøffel var ikke til at finde, og den anden løb en dreng bort med; han sagde, at den kunne han bruge som vugge, når han engang selv fik børn.

Der gik nu den lille pige på sine nøgne små fødder, der var røde og blå af kulde. I et gammelt forklæde bar hun en mængde svovlstikker, og ét bundt holdt hun i hånden. Ingen havde købt noget af hende hele dagen, og ingen havde givet hende en eneste skilling. Sulten og forfrossen gik hun omkring og så så bedrøvet ud, den lille stakkel!

Snefnuggene faldt ned i hendes lange, lyse hår, der krøllede så smukt om nakken, men den slags tænkte hun slet ikke på. Fra alle vinduer skinnede lysene, og ude på gaden duftede der så dejligt af gåsesteg. Det var jo nytårsaften, og det tænkte hun på.

I en krog mellem to huse, hvor det ene hus ragede lidt længere ud mod gaden end det andet, satte hun sig og krøb sammen. Hun havde trukket de små ben op under sig, men hun frøs endnu mere. Hjem turde hun ikke gå, for hun havde ikke solgt en eneste svovlstik og ikke tjent en eneste skilling. Hendes far ville slå hende, og der var også koldt derhjemme. De havde kun tag over hovedet, og vinden peb ind, selv om de største sprækker var stoppet til med strå og klude.

Hendes små hænder var næsten helt følelsesløse af kulde.

Ak! En lille svovlstik kunne gøre godt. Hvis hun bare turde trække én ud af bundtet, stryge den mod væggen og varme fingrene ved den.

Hun trak én ud.

"Ritsch!"

Hvor den sprudede, og hvor den brændte! Det var en varm og klar flamme, ligesom et lille lys, da hun holdt hånden omkring den. Det var et vidunderligt lys!

Den lille pige syntes pludselig, at hun sad foran en stor jernkakkelovn med blanke messingkugler og messingtromle. Ilden brændte så dejligt og varmede så godt. Hun strakte allerede fødderne frem for også at varme dem, men da slukkede flammen. Kakkelloven forsvandt, og hun sad tilbage med den lille stump af den udbrændte svovlstik i hånden.

Hun strøg en ny svovlstik. Den brændte og lyste, og dér, hvor skæret faldt på muren, blev den gennemsigtig som et slør. Hun kunne se lige ind i stuen, hvor bordet var dækket med en skinnende hvid dug og fint porcelæn. På bordet stod en dejlig, dampende gåsesteg fyldt med svesker og æbler.

Og hvad der var endnu mere vidunderligt: Gåsen sprang ned fra fadet og vraltede hen over gulvet med gaffel og kniv i ryggen. Den kom lige hen imod den fattige pige.

Da slukkede svovlstikken, og der var kun den tykke, kolde mur tilbage.

Hun tændte en ny.

Nu sad hun under det dejligste juletræ. Det var endnu større og smukkere pyntet end det, hun gennem glasdøren havde set hos den rige købmand sidste jul. Tusind lys brændte på de grønne grene, og farverige billeder, som dem der pyntede butiksvinduerne, så ned på hende.

Den lille pige strakte begge hænder i vejret.

Da slukkede svovlstikken.

De mange julelys steg højere og højere. Hun så, at de nu var blevet til klare stjerner. En af dem faldt og tegnede en lang stribe af ild hen over himlen.

"Nu dør der én," sagde den lille pige.

For hendes gamle mormor, som var den eneste, der havde været god mod hende, men som nu var død, havde engang sagt:

"Når en stjerne falder, går der en sjæl op til Gud."

Hun strøg endnu en svovlstik mod muren. Den lyste omkring hende, og i glansen stod hendes gamle mormor, så klar, så strålende, så mild og velsignet.

"Mormor!" råbte den lille pige. "Åh, tag mig med! Jeg ved, at du forsvinder, når svovlstikken går ud, ligesom den varme kakkelovn, den dejlige gåsesteg og det store, vidunderlige juletræ!"

Og hun strøg i hast alle de svovlstikker, der var tilbage i bundtet. Hun ville så gerne beholde sin mormor hos sig.

Svovlstikkerne lyste med en sådan glans, at det blev klarere end ved højlys dag. Mormor havde aldrig før været så smuk og så stor. Hun løftede den lille pige op i sine arme, og sammen fløj de i glans og glæde så højt, så højt.

Der var ingen kulde, ingen sult og ingen angst.

De var hos Gud.

Men i krogen ved huset sad den lille pige i den kolde morgenstund med røde kinder og et smil om munden.

Hun var død, frosset ihjel på det gamle års sidste aften.

Nytårmorgenens gryede over den lille krop, der sad med svovlstikkerne, hvoraf næsten et helt bundt var brændt.

"Hun har villet varme sig," sagde folk.

Ingen vidste, hvilke vidunderlige ting hun havde set, eller i hvilken strålende glans hun sammen med sin gamle mormor var gået ind til nytårets glæde.

Snedronningen

Første historie - Som handler om spejlet og stumperne

Se så! Nu begynder vi. Når vi når til slutningen af historien, ved vi mere, end vi ved nu.

Der var engang en ond trolld. Han var en af de allerværste; han var selveste djævelen! En dag var han i rigtig godt humør, for han havde fremstillet et spejl med en ganske særlig egenskab: Alt godt og smukt, som spejlede sig i det, svandt ind til næsten ingenting, mens alt det, der var grimt eller dårligt, trådte tydeligt frem og

blev endnu værre. De dejligste landskaber så i spejlet ud som kogt spinat, og de bedste mennesker blev hæslige eller stod på hovedet uden mave. Ansigterne blev så fordrejede, at de næsten ikke var til at kende, og havde man en fregne, kunne man være sikker på, at den bredte sig ud over både næse og mund.

"Det er storartet morsomt!" sagde djævelen.

Gik der en god og from tanke gennem et menneske, viste spejlet straks et grin, så trolden måtte le af sin geniale opfindelse. Alle dem, der gik i hans troldskole – for han holdt naturligvis troldskole – fortalte vidt og bredt, at der var sket et mirakel. Først nu kunne man, mente de, se, hvordan verden og menneskene virkelig så ud. De løb omkring med spejlet, og til sidst fandtes der hverken et land eller et menneske, som ikke var blevet fordrejet i det.

Så ville de flyve helt op til himlen for at gøre nar af englene og Vorherre. Jo højere de fløj med spejlet, desto mere grinede det, og til sidst kunne de næsten ikke holde fast på det. Højere og højere fløj de, nærmere og nærmere Gud og englene. Da rystede spejlet så voldsomt af grin, at det fløj ud af hænderne på dem og styrtede ned mod jorden, hvor det gik i hundrede millioner, billioner og endnu flere stykker.

Og nu gjorde det endnu større skade end før. Nogle af stumperne var ikke større end et sandkorn. De fløj rundt i hele den vide verden, og når de kom ind i menneskers øjne, blev de siddende dér. Så så menneskene alting forkert eller havde kun øje for det, der var galt ved en

ting, for hvert lille stykke af spejlet havde beholdt de samme kræfter som det hele spejl. Nogle mennesker fik endda en lille spejlstump ind i hjertet, og det var ganske forfærdeligt, for hjertet blev da hårdt og koldt som en klump is.

Andre spejlstykker var så store, at de blev brugt som rudeglas, men gennem sådanne ruder var det ikke værd at se på sine venner. Andre stumper blev brugt i briller, og så gik det helt galt, når folk tog dem på for at se klart og dømme retfærdigt. Den onde lo, så hans mave næsten revnede, og det morede ham kosteligt. Men endnu fløj små glasstumper omkring i luften.

Nu skal vi høre!

Inde i den store by, hvor der var så mange huse og mennesker, at ikke alle kunne få deres egen lille have, og hvor de fleste derfor måtte nøjes med blomster i urtepotter, boede to fattige børn, som alligevel havde en have, der var lidt større end en urtepotte. De var ikke bror og søster, men de holdt lige så meget af hinanden, som om de var det.

Deres forældre boede lige ved siden af hinanden i to tagkamre. Tagene fra de to nabohuse stødte op til hinanden, og langs tagskægget løb en tagrende. Fra hvert hus vendte et lille vindue ud mod taget. Man behøvede blot at træde over tagrenden for at komme fra det ene vindue til det andet.

Uden for vinduerne havde forældrene hver en stor trækasse. I dem voksede køkkenurter og et lille rosentræ. Der stod ét rosentræ i hver kasse, og de voksede så frodigt. Forældrene fandt på at stille kasserne på tværs over tagrenden, så de næsten nåede fra det ene vindue til det andet og lignede to små blomsterbede. Ærterankerne hang ned over kasserne, og rosentræerne skød lange grene, der snoede sig omkring vinduerne og bøjede sig mod hinanden. Det lignede næsten en æresport af grønt og blomster.

Kasserne stod højt, og børnene vidste, at de ikke måtte kravle op på dem. Men de fik ofte lov til at gå ud til hinanden og sidde på deres små skamler under roserne. Der legede de så dejligt.